

Regeringen selv har også tilbage i 1994 været konkret, da den fremsatte sine forslag.

Derfor mener vi netop, at en handlingsplan kan være et godt instrument til også, som hr. Knud Enggaard foreslår det, at kigge lovgivningen igennem, f.eks. også på socialministerens område, i forhold til, hvor den diskriminerer ægteskabet, og hvor den modvirker de intentioner, som jeg sådan set har følt, at ordførerne indtil nu har haft om, at vi så vidt muligt skal undgå skilsmisser.

Men hvad er Venstres holdning til de fremsatte forslag til vedtagelse?

(Kort bemærkning).

Villy Søvdal (SF):

Blot en enkelt faktuel oplysning om satspuljens rolle i forhold til at finansiere ægteskabs- og skilsmisserådgivningen, som vi jo har haft i en årrække. Det er en klar forudsætning – sådan er hele grundkonstruktionen, som i hvert fald alle ordførere, inklusive alle dem, der har talt indtil nu, var enige i – at man ikke pålægger satspuljen varige projekter af den enkle grund, at så sander satspuljen fuldstændig til. Derfor var der ingen, så vidt jeg erindrer, der på noget tidspunkt havde et ønske om, at vi skulle fortsætte på satspuljen.

Så en enkelt ting mere: Jeg synes, hr. Knud Enggaard gav udtryk for det rimelige standpunkt, at det er klogt at analysere områder, hvor ægteskabet straffer økonomisk, om jeg så må sige. Det er jeg meget enig i. Dét er klogt at analysere.

Jeg vil godt pege på, at vi savnede betydelig støtte fra Venstre i det synspunkt, da vi forhandlede det sidste eksempel, nemlig en førtidspensionsreform. Da havde Venstre ikke det gennemgående synspunkt. Havde Venstre haft det, havde der nemlig været et flertal for ikke at pålægge et ægteskab en lavere sats end ikkegifte pensionister.

Pia Christmas-Møller (KF):

Da jeg så forespørgslen fra Kristeligt Folkeparti, som i sin ordlyd lyder »Hvad vil regeringen gøre for at nedbringe antallet af skilsmisser?« kom jeg til at reflektere mere grundlæggende over forholdet mellem privatsfæren og det politiske liv, forholdet mellem stat og individ.

Jeg synes, der er grund til, at vi en gang imellem her i Folketinget forholder os en lille smule til det helt overordnede tema: Er der ikke nogen

begrænsninger med hensyn til, hvad vi skal beskæftige os med ud fra en politisk synsvinkel?

Jeg forstår godt baggrunden for, at Kristeligt Folkeparti gerne vil prøve at analysere vores familiepolitik i Danmark. Det forstår jeg. For langt de fleste mennesker ønsker jo at bygge deres tilværelse på parforholdet og på ægteskabet, og derfor er hver eneste skilsmisse udtryk for bristede drømme. Og ikke mindst i de situationer, hvor der er børn involveret, har det også ofte meget alvorlige konsekvenser.

Jeg forstår godt, at der er behov for at kigge på, om vores familiepolitik som sådan er indrettet, så mennesker, der ønsker at leve i parforhold i ægteskabet, får optimale muligheder derfor. Derfor må jeg sige, at vi kan give fuld tilslutning til det forslag, som hr. Knud Enggaard kom med tidligere – vi har faktisk drøftet det i går – nemlig det forslag, der går ud på, at vi får analyseret, hvor der i lovgivningen endnu er barrierer mod ægteskabet. Det være sig på socialområdet, skattemrådet eller andre lovgivningsområder. Skat på ægteskabet vil vi fra Det Konservative Folkepartis side meget gerne bekæmpe. Og andre barrierer, som man kan finde frem til, vil vi gerne være med til at fjerne.

Men vi vil altså grundlæggende holde fast i, at spørgsmål om, hvordan man vil leve sit liv, er en privat sag. Det er den enkeltes afgørelse, om man søger ægteskabet, om man søger parforholdet, om man vil blive i det, eller man mener, at fremtiden er bedst tjent med, at man løsner båndene. For man skal jo ikke glemme, som fru Jytte Andersen var inde på, at der altså også er situationer, hvor den eneste rigtige løsning er, at parterne går hver til sit, ofte af hensyn til børnene. Alternativet ville være, at to mennesker slider hinanden op i et ulykkeligt forhold, som jo også går ud over børnene.

Så vi mener fra konservativ side, at vi skal holde fast ved, at det er den enkeltes ansvar at forme sit eget liv på disse helt private strækninger. Der skal vi altså passe overordentlig meget på fra Folketingets side med at gå ind og tro, at vi kan løse alle tilværelsens tilskikkelser ved paragraffer og lovgivning og regereri.

Jeg synes, vi skal have med i diskussionen: Hvor går grænserne egentlig mellem, hvad der er lovgivningsanliggender, og hvad der er det private ansvar?

Kan der være behov for rådgivning? Jamen det kan der i mange, mange situationer i livet. Det er vi også åbne over for at være med til at berede. Præsterne er jo allerede ofte involveret i